

Sygn. akt: III AUa 256/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Padarewska - Hajn

Sędziowie: SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2012 r. w Łodzi

sprawy **T. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o podleganie obowiązkowi ubezpieczenia,

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 16 listopada 2011 r., sygn. akt: VIII U 837/11;

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 256/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 listopada 2011 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie T. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł., mocą której organ rentowy stwierdził, iż T. K. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, to jest emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, w następujących okresach: od 1 stycznia 1999 r. do 31 lipca 2002 r., od 1 września 2002 r. do 31 stycznia 2003 r., od 1 maja 2003 r. do 31 lipca 2003 r., od 1 października 2003 r. do 14 stycznia 2004 r., od 1 marca 2004 r. do 31 marca 2004 r., od 1 listopada 2004 r. do 31 grudnia 2004 r., od 1 września 2005 r. do 30 września 2005 r., od 1 grudnia 2005 r. do 28 lutego 2006 r., od 1 października 2006 r. do 30 listopada 2006 r., od 1 stycznia 2007 r. do 31 stycznia 2007 r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił, że T. K. ma 58 lat, z zawodu jest inżynierem włókiennikiem. Pozarolniczą działalność gospodarczą, na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, wnioskodawczynie prowadziła od dnia 5 grudnia 1988 r. Prowadzona przez wnioskodawczynię działalność gospodarczą pod numerem (...) zarejestrowana została w dniu 2 czerwca 1989 r., a z ewidencji została wykreślona w dniu 31 grudnia 2008 r.

W ramach działalności wnioskodawczynie prowadziła krawiectwo. Zajmowała się szyciem, a następnie sprzedając uszytych rzeczy. Wykonane towary sprzedawała w Tuszynie. Mąż wnioskodawczynie pomagał jej w krojeniu i przy sprzedaży. Od 1999 r. nie zatrudniała pracowników. Do 2003 r. mąż wnioskodawczynie był osobą współpracującą.

W latach 1999 - 2008 uszyte przez siebie wyroby, to jest nakrycia głowy, szaliki, rękawiczki, wnioskodawczynie sprzedawała od października do grudnia. Szyła je wcześniej.

Tkaniny do produkcji kupowała w miesiącach zimowych i letnich. Dokonywała zakupu towaru kiedy nadarzyła się okazja cenowa, co miało miejsce także w okresach kiedy zgłaszała zawieszenie działalności.

Wyrejestrowania z obowiązkowych ubezpieczeń wnioskodawczynie dokonywała na okresy od 1 lutego 2000 r. do 30 września 2000 r., od 1 lutego 2001 r. do 31 maja 2002 r. i od 1 stycznia 2003 r. do 30 września 2003 r. Wyrejestrowania dokonywała z podaniem kodu przyczyny wyrejestrowania „140” to jest zaprzestanie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Od dnia 15 stycznia 2004 r. wnioskodawczynie dokonała wyrejestrowania z ubezpieczeń z podaniem kodu przyczyny „100” to jest rozwiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy. Wniosek o wyrejestrowanie z ubezpieczeń złożyła po tym jak ZUS odmówił jej wypłaty zasiłku chorobowego i odszkodowania za wypadek.

Dalej Sąd I instancji ustalił, że pomimo zgłoszenia w ZUS-ie nieprowadzenia działalności gospodarczej wnioskodawczynie wysprzedawała zgromadzone zapasy i przygotowane wyroby. Uzyskiwała w tym czasie dochody z działalności.

Według dokumentów zaewidencjonowanych w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej wnioskodawczynie zgłosiła się w okresach od 1 stycznia 1999 r. do 31 stycznia 2000 r. i od 1 października 2003 r. do 14 stycznia 2004 r.

Raporty rozliczeniowe z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej wnioskodawczynie złożyła za okres od stycznia 1999 r. do grudnia 2002 r. oraz od października 2003 r. do marca 2004 r. Składki opłaciła za okresy od stycznia 1999 r. do lutego 2000 r., od października 2000 r. do stycznia 2001 r., od czerwca 2002 r. do stycznia 2003 r. i od października 2003 r. do stycznia 2004 r.

Wnioskodawczynie figurowała w ewidencji podatników prowadzących działalność gospodarczą Urzędu Skarbowego Ł. w okresie od stycznia 1999 r. do 31 grudnia 2008 r. Działalność była opodatkowana na zasadach ogólnych. Wnioskodawczynie prowadziła księgę przychodów i rozchodów.

Wnioskodawczynie złożyła deklaracje na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy wg wzoru PIT-5 wykazując:

- narastające przychody i dochód z działalności gospodarczej za miesiące: od stycznia do września i listopad 1999 r.,- od września do listopada 2000 r., od stycznia do listopada 2001 r., od stycznia do marca 2002 r., od października do listopada 2003 r.;
- narastające przychody i stratę z działalności gospodarczej za miesiące: październik 1999 r., od stycznia do sierpnia 2000 r., od kwietnia do lipca i od września do listopada 2002 r.

Wnioskodawczynie nie złożyła deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy wg wzoru PIT-5 za miesiące: od stycznia do września 2003 r. oraz w latach 2004 - 2006.

Wnioskodawczynie złożyła zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty):

- w roku podatkowym 1999 wg wzoru PIT-33, w którym wykazała przychód i dochód z działalności gospodarczej;

- w roku podatkowym 2000-2002 i 2008 wg wzoru PIT-36, w których wykazała przychód i dochód z działalności gospodarczej;
- w roku podatkowym 2003-2007 wg wzoru PIT-36, w których wykazała przychód i stratę z działalności gospodarczej.

W złożonych deklaracjach VAT-7 za okres od stycznia 1999 r. do maja 2002 r., lipiec 2002 r., od września 2002 r. do stycznia 2003 r., od maja do lipca 2003 r., od października 2003 r. do stycznia 2004 r., marzec 2004 r., od listopada do grudnia 2004 r., wrzesień 2005 r., od grudnia 2005 r. do lutego 2006 r., od października do listopada 2006 r., styczeń 2007 r., od listopada do grudnia 2007 r. i luty 2008 r. Wnioskodawczyni wykazała sprzedaż z pozarolniczej działalności gospodarczej. Nie wykazała obrotu w deklaracjach złożonych za okresy: luty 2003 r., od maja do września 2004 r., od stycznia do sierpnia 2005 r., od października do listopada 2005 r., od marca do września 2006 r., grudzień 2006 r., od lutego do października 2007 r., styczeń 2008 r., od marca do grudnia 2008 r. W deklaracji VAT-7 złożonej za miesiąc październik 2004 r. wnioskodawczyni rozliczyła zwrot wcześniej dokonanej sprzedaży.

Deklaracji VAT-7 wnioskodawczyni nie złożyła za miesiące czerwiec 2002 r., sierpień 2002 r., marzec i kwiecień 2003 r., sierpień i wrzesień 2003 r., luty 2004 r. i kwiecień 2004 r.

Nadto Sąd I instancji ustalił, że w Urzędzie Skarbowym wnioskodawczyni zgłosiła likwidację działalności gospodarczej z dniem 31 grudnia 2008 r.

W dniu 14 stycznia 2004 r. wnioskodawczyni miała wypadek komunikacyjny, w którym doznała urazu ręki. Od 14 do 16 stycznia 2004 r. była hospitalizowana na Oddziale (...) Ręki. Od daty wypadku do dnia 10 maja 2004 r. miała wystawione zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy przez specjalistę neurologa.

Następnie w okresie czasu od 11 maja 2004 r. do 16 lutego 2005 r. wnioskodawczyni miała wystawione zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy przez lekarza psychiatrę, od 14 do 29 grudnia 2004 r. przez lekarza ginekologa położnika, od 31 sierpnia 2006 r. do 30 stycznia 2007 r. przez lekarza neurologa.

Od 4 kwietnia 2006 r. do 31 sierpnia 2006 r. wnioskodawczyni była zatrudniona w (...) sp. z o.o. w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od 31 lipca do 14 sierpnia 2006 r. korzystała z urlopu bezpłatnego, a od 15 do 31 sierpnia 2006 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim.

W okresie od 13 sierpnia 2007 r. do 12 kwietnia 2008 r. wnioskodawczyni była zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń z tytułu zatrudnienia w firmie (...) S.A. w Ł.. Ze stosunku pracy uzyskiwała wynagrodzenie wyższe od minimalnego.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd I instancji uznał odwołanie za nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy uznał, że istota sporu sprowadza się do definicji pojęcia zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, który to moment implikuje ustanie obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne.

Odnosząc się do powyższej kwestii Sąd w pierwszej kolejności przywołał definicję działalności gospodarczej zawartą w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej obowiązującej w spornych okresach prowadzenia działalności gospodarczej. Działalnością gospodarczą w rozumieniu tej ustawy jest zarobkowa działalność wytwórcza, handlowa, budowlana, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i eksploatacja zasobów naturalnych, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Tożsamą definicję działalności gospodarczej zawiera w art. 2 ustawa o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004 r. (t. j. Dz. U. z 2007 r., Nr 155, póź. 1095, ze zm.). Przyjmuje się, że cechami działalności gospodarczej jest: 1) zawodowy (a więc stały) charakter, 2) związana z nią powtarzalność podejmowanych działań, 3) podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania i 4) uczestnictwo w obrocie gospodarczym /por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 grudnia 1991 r., sygn. III CZP 117/91, opubl. OSNCP 1992 nr 5, póź. 65). Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w

sposób ciągły nie jest rozumiana jako konieczność jej wykonywania bez przerwy, lecz jako zamiar powtarzalności określonych czynności w odróżnieniu od ich przypadkowości, sporadyczności lub okazjonalności. Przyjmuje się zatem, że działalność gospodarcza z założenia jest działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony z góry okres czasu, a ponadto związana jest z nią konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego. Przedsiębiorca powinien liczyć się z takim ryzykiem obejmującym okresy faktycznego przestoju w wykonywaniu działalności, np. z powodu braku płynności finansowej lub braku koniunktury /por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 listopada 2005 r., sygn. I UK 95/05, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i

(...) rok 2006, Nr 19-20, póź. 311, str. 863; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 lipca 2003 r., sygn. II UK 111/03, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2003, Nr 17, \poz. II.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że prowadzenie działalności gospodarczej występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak też w czasie podejmowania innych czynności związanych z działalnością-jak oczekiwanie na kolejne zamówienia, poszukiwanie takiego zamówienia, czy organizowanie przyszłych prac. Przerwa w prowadzeniu działalności gospodarczej - aby uchylała obowiązek ubezpieczenia społecznego - musi być rzeczywista, to jest nie związana z warunkami wykonywania działalności gospodarczej i uniemożliwiająca jej faktyczne prowadzenie przez pewien okres czasu W rezultacie okoliczności takie jak brak koniunktury i związany z nim przestój, brak zamówień (klientów), ich poszukiwanie, brak płynności finansowej i środków na opłacenie należności podatkowych lub z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, czy też wykonywanie czynności zmierzających do realizacji zadań należących bezpośrednio do zakresu prowadzonej działalności bądź zmierzających do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania nie stanowią przesłanki uzasadniającej uznanie istnienia przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej /por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 2007 r. sygn. III UK 133/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2008, Nr 7-8, póź. 114, str. 332, a także wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2006 r., sygn. I UK 289/05, opubl. OSNAPiUS rok 2007, Nr 11-12, póź. 1681.

W ocenie Sądu Okręgowego postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wykazało jednoznacznie, że w spornych okresach odwołująca się nie zaprzestała wykonywania działalności gospodarczej, bo chociaż stricte działalność polegająca na produkcji (szyciu odzieży) nie była przez nią we wszystkich okresach wykonywana, to jednak bezsprzecznie prowadzona była wtedy wyprzedaż wyprodukowanego towaru przynosząca konkretne dochody. Prowadzeniem działalności gospodarczej były zarówno okresy faktycznego wykonywania przez wnioskodawczynię usług /szycie/ jak wszelkie inne czynności pozostające w ścisłym związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą jak sprzedaż, oczekiwanie na klienta, zakup materiałów, wyszukiwanie okazji cenowych.

W tym stanie rzeczy odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Wyrok ten zakwestionowany został w całości apelacją ubezpieczonego, w której zawodowy pełnomocnik wniósł o zmianę rozstrzygnięcia przez uchylenie decyzji, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Wyrokowi zarzucił naruszenie:

- przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach komorniczych w sprawie KM 1721/11, w sytuacji, gdy dowód ten zmierzał do wykazania bezprawności egzekucji z tytułu składek społecznych, składek na FP i FGŚP, na ubezpieczenie zdrowotne za

grudzień 2002 roku, podczas gdy z dowodów wpłat złożonych przez ubezpieczoną wynika, że dokonała ona wpłat z tego tytułu;

- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącą do błędnych ustaleń faktycznych polegających na bezzasadnym przyjęciu, że ubezpieczona w spornych okresach nie zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej, tym samym podlegała obowiązkowi ubezpieczenia społecznego i ubezpieczenia zdrowotnego, co doprowadziło do naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest:
- art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 66 ust. 1 pkt 1 c ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z dnia 27 sierpnia 2004 roku, art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1999 roku prawo działalności gospodarczej, art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004 roku, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w spornych okresach ubezpieczona prowadziła działalność gospodarczą, a tym samym podlegała obowiązkowi ubezpieczenia społecznego i ubezpieczenia zdrowotnego w sytuacji, w której żadne czynności charakterystyczne dla prowadzenia działalności gospodarczej nie były wykonywane w okresach przerw, a także że nie mogły być wykonywane z uwagi na niezdolność do pracy skarżącej z powodu zaistnienia wypadku w styczniu 2004 roku.

Nadto pełnomocnik ubezpieczonej wniósł o przeprowadzenie dowodu z akt Komornika Sądowego o sygn. KM 1721/11 na okoliczność istnienia tytułów wykonawczych wydanych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego, a obejmujących egzekucję zaległych składek ubezpieczeniowych za okres od marca 2000 roku do grudnia 2002 roku.

Sąd Apelacyjny Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczynie nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz właściwej subsumcji.

Istota niniejszej sprawy sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy wnioskodawczynie w okresach objętych przedmiotową decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych prowadziła działalność gospodarczą i z tego tytułu stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 i 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zmianami) podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu. W tym zakresie należy mieć na uwadze, że zarówno w rozumieniu obowiązującego uprzednio art. 2 ust 1 ustawy z dnia 19 listopada 1999 roku prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178 ze zmianami), jak i art. 2 aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807 ze zmianami) działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, handlowa, budowlana, usługowa (...) wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności, a zatem o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, powodującej wyłączenie z tego ubezpieczenia, decyduje faktyczne zaprzestanie tej działalności. Kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają ewentualnie znaczenie w sferze dowodowej i nie przesądzają o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. W sprawie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego ciężar dowodu wykazania istnienia rzeczywistej przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej (art. 6 k.c.) spoczywa na ubezpieczonym (por.: wyrok SN z 11 lutego 2010 r., I UK 221/09, wyrok SN z 12 stycznia 2012 r., I UK 203/11, opubl. LEX nr 116249). Przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie uzależniają obowiązku ubezpieczenia od zakresu prowadzenia działalności, rodzaju dokonywanych czynności, czy wysokości dochodu. W dotychczasowym orzecznictwie przyjęto także, że wykonywanie czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, nawet jeśli nie dotyczą bezpośrednio przedmiotu tej działalności, lecz służą jej wygaszaniu i mają charakter dodatkowy (służebny) wobec profilu wykonywanej działalności, świadczy o tym, że działalność gospodarcza

nie została zaprzestana w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (por.: wyrok SN z 27 kwietnia 2009 r., I UK 328/08, opubl. OSNP 2010/23-24/297). Brak koniunktury i związany z nim przestój, brak zamówień (klientów), ich poszukiwanie, brak płynności finansowej i środków na opłacenie należności podatkowych lub z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, czy też wykonywanie czynności zmierzających do stworzenia właściwych warunków do jej wykonywania (np. związanych z załatwianiem spraw urzędowych, zamieszczaniem ogłoszeń) nie stanowią przesłanki uzasadniającej uznanie istnienia przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej (wyrok SN z 19 marca 2007 r., III UK 133/06, OSNP 2008/7-8/114). Faktyczne niewykonywanie działalności w okresie oczekiwania na kolejne zamówienia lub w czasie ich poszukiwania nie jest przerwą w prowadzeniu działalności gospodarczej równoznaczną z okresowym zaprzestaniem jej wykonywania i nie powoduje ustania przymusu ubezpieczenia (por.: wyrok SN z 8 grudnia 2009 r., I UK 179/09, opubl. LEX nr 585712). Ponadto Sąd Najwyższy wyraził zapatrywanie, że przerwa w prowadzeniu pozarolniczej działalności spowodowana stanem zdrowia (chorobą) nie może być traktowana na równi z zaprzestaniem wykonywania tej działalności. Okres faktycznego przestoju w wykonywaniu pozarolniczej działalności z powodu choroby (z uwagi na stan zdrowia) stanowi element ryzyka, z którym powinien liczyć się każdy podejmujący tego typu działalność. Wskazany okres może jedynie stanowić dla osób objętych dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym, podstawę pobierania zasiłku chorobowego (por.: wyrok SN z 20 marca 2009 r., II UK 308/08, LEX nr 707885, wyrok SN z 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04, OSNP 2005/13/198).

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy należy uznać, że Sąd Okręgowy nie naruszył art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 66 ust. 1 pkt 1 c ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych z dnia 27 sierpnia 2004 roku, art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1999 roku prawo działalności gospodarczej, art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z dnia 2 lipca 2004 roku ani wskazanych przepisów prawa procesowego. Stan faktyczny nie budził bowiem wątpliwości. Sąd I instancji w sposób prawidłowy dokonał również subsumowania ustalonego stanu faktycznego sprawy pod wskazane przepisy prawa materialnego, dokonując ich prawidłowej wykładni. Poprawne było ustalenie, że w okresach wskazanych jako przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej T. K. działalność taką faktycznie prowadziła. W świetle przedstawionych wyżej ugruntowanych poglądów judykatury nie jest uprawniona teza, prezentowana przez pełnomocnika skarżącej, że prowadzenie działalności gospodarczej polegało jedynie na produkcji, to jest szyciu odzieży. Oczywistym jest, że działalność ta obejmowała także reklamę, nabywanie surowców do produkcji, wyszukiwanie klienta, wyprzedaż towarów i wszelkie inne czynności poboczne związane z głównym profilem działalności ubezpieczonej. T. K. w złożonych zeznaniach przyznała, że w trakcie zgłoszonych przerw nabywała surowce do produkcji, a po wyrejestrowaniu działalności z ubezpieczeń – wyprzedawała zgromadzone towary. Co więcej o tym, że wnioskodawczyni nie zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej świadczą składane przez nią deklaracje do organu skarbowego, w których wykazywała dochód lub stratę z tej działalności także w spornych okresach. Znamienne jest, że wyrejestrowania z ewidencji działalności gospodarczej ubezpieczona dokonała dopiero z dniem 31 grudnia 2008 roku. W tym samym dniu skarżąca zgłosiła również likwidację działalności gospodarczej we właściwym urzędzie skarbowym.

Wbrew twierdzeniu pełnomocnika skarżącej wypadek ubezpieczonej z dnia 14 stycznia 2004 roku nie stanowił przeszkody do prowadzenia przez nią działalności, skoro także po tej dacie T. K. zajmowała się wyprzedażą zgromadzonych wyrobów oraz dokonywała rozliczeń z organem skarbowym z tytułu prowadzonej działalności.

Na zakończenie niniejszych rozważań należy wskazać, że zakres kognicji Sądu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych określa decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie. Na gruncie rozpatrywanej sprawy skarżąca kwestionuje decyzję stwierdzającą podleganie przez ubezpieczoną ubezpieczeniom społecznym, a nie decyzję zobowiązującą ją do zapłaty składek. Mając na uwadze powyższe brak jest podstaw do przeprowadzenia dowodu z dokumentów zawartych w aktach Komornika Sądowego w postaci tytułów wykonawczych obejmujących egzekucję zaległych składek na ubezpieczenia za okres od marca 2000 roku do grudnia 2002 roku, gdyż nie mają one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, wbrew temu, co twierdzi skarżąca.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny w Łodzi na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako pozbawioną uzasadnionych podstaw.